

Mes gyvename didžiulės informacijos pasaulyje. Mus supa sudėtingi ir nuolat besikeičiantys dalykai. Tempas, daugybė reikalų, nesibaigiančios galimybės, priemonių ir patogumų gausa – jie visi tokie nauji, net sudėtingi, patrauklūs, siektini vis... Bet., – ar viso to reikia man?!

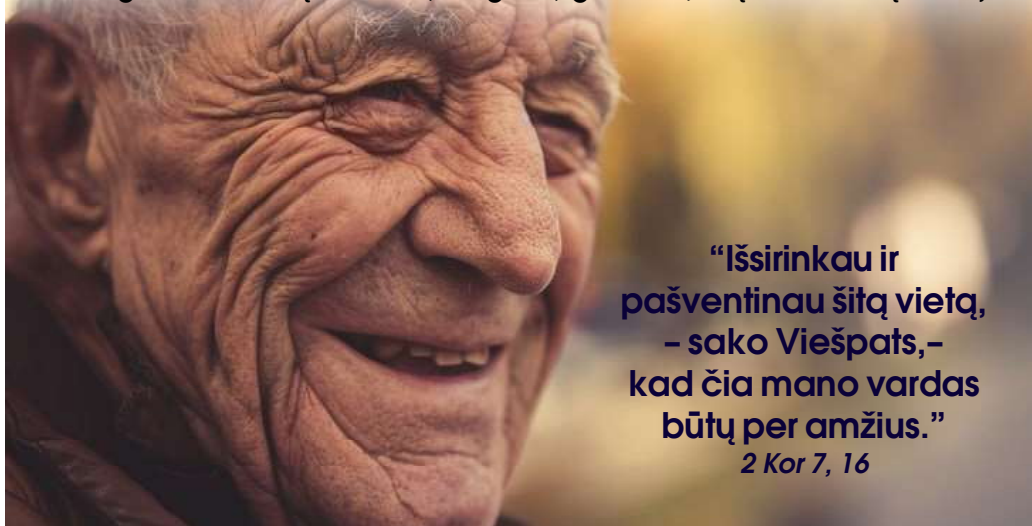
“Toks gyvenimas dabar...” – sakome. Gal pasiguodžiam taip. Bet, ar gera taip gyventi? Mes patys tampame sudėtingais, gal net sau nesuprantami...

Sugalvojam viską sudėtingai, naujai, kitaip... (Apsaugok, Dieve!) Norvegijos intelektualaus kino savaitė... Kelionė į Indijoj sąmoningų sapnų reititą... Gongų terapijas... Dešimties dienų meditaciją su žymiu guru... Ir pamirštame, kad jei jau padirbėjome galva ar rankomis, tai tik reikia paprasčiausio poilsio: pabūti tyloje, pasėdėti šiltai, pasivaikščioti rudeniškoj gamtoj, užsiimti mėgiama veikla, pasigrožėti tuo, ką padarėme per dieną, pabūti namuose... Kada pailsėjote (sau leidę) ramiai pagulėdami lovoje, ar skaitydami knygą? Kada tai buvo?

Mes nuolat galvojame, svajojame apie tai, kaip geriau įprasminti gyvenimą, kažko siekiame, tačiau pamirštame, kad prasmė ne Indijoje, ne sudėtingoje meditacijoje ir ne intelektualiam kine. Gyvenimo prasmė ir džiaugsmas – paprastuose dalykuose! Kai tiesiog ruošiamės vakarienei po dienos, su nuovargiu, galvodami apie tai, ką padarėme; kai prisiverčiame sutvarkyti tai, kas vis nedavė ramybės; kai tiesiog tiesiog sau uždegame žvakę vakare...

Kažkaip nuojauta sako, kad tik Dievas moka gyventi mažais dalykais. Mums vis negana... Jis moka gyventi visiškai paprastume. Ten, kur sava, kad ir purvina, gyvenama žmogišku (gal jau atprastu?..) protu, be lojalumo...

Nesugriaukime savęs ir savo (žmogiško) gražumo, kurį mums davęs Kūrėjas!

“Išsirinkau ir
pašventinau šitą vietą,
– sako Viešpats, –
kad čia mano vardas
būtų per amžius.”

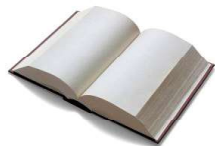
2 Kor 7, 16

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Ez 47, 1-2. 8-9. 12; Ps 45, 2-3. 5-6. 8-9; 1 Kor 3, 9b-11. 16-17

Psalms atliepas

Sraunūs upeliai džiugina Viešpaties Miestą,
kur stovi šventas Aukščiausiojo būstas.

Evangelija pagal Joną (Jn 2, 13-22)

Artėjant žydų Velykoms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. Šventykoje jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, balandžiais ir prisėdusių pinigų keitėjų.

Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvijo visus iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, išvartė jų stalus. Karvelių pardavėjams jis pasakė: „Pasiimkite savo paukščius ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!“ Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: „Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane“.

Tuomet žydai kreipėsi į Jėzų, sakydami: „Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?“

Jėzus atsakė: „Sugriaukite šitą šventyklą, o aš per tris dienas ją atstatysiu“.

Tada žydai sakė: „Keturiasdešimt šešerius metus šventyklą statė, o tu atstatysi ją per tris dienas?!“ Betgi jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą.

Tik paskui, jam prisikėlus iš numirusių, mokiniai prisiminė jį apie tai kalbėjus. Jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytais žodžiais.

Evangelijos komentaras:

Šį sekmadienį švenčiame Romos vyskupijos katedros, Šv. Jono, Laterane, bazilikos pašventinimo metines. Šios šventovės, tradiciškai vadinamos visų pasaulio bažnyčių motina ir galva, pašventinimo minėjimas reiškia krikščionių bendrystę, bendrus namus. Tai reiškia, kad mes švenčiame Dievo norą susiburti vienuose namuose, kad mes kiekvienas, kartu, Jo norėti, žmonės, būtume savo namuose, būtume savimi ir su savais buveinėje, namuose.

Šiandien sutinkame Jėzų, kurio nesitikėjome... su botagu rankoje. Tai aistringas mokytojas, kuris nebijo panaudoti kovingo švelnumo kupinų gestų ir žodžių. Mūsų akyse Jėzus, kuris niekada nelieka pasyvus ir, mylėdamas žmones, nesitaiko su esama padėtimi. Jis labai stengiasi dėl mūsų, kad mes ir visas pasaulis suklestėtume.

Logiškai mąstant, tądien šventykoje neįvyko jokio perversmo. Tikriausiai jau po valandos prekybininkai, susigrąžinę balandžius ir susirinkę išbarstytas monetas, vėl užėmė savo vietas.

Nejaugi viskas liko kaip ir anksčiau? Noris tikėti, kad Jėzaus poelgis pasiekė žmonių širdis, kad jie suprato apie pavojus, kad tikėjimas gali tapti prekybos objektu. Ši žinia sukrečia šventyklų saugotojus, o taip pat ir kiekvieną nuoširdžiai tikintį Jėzaus mokinį, nes Jis, išvalydamas šventovę, lygiai taip pat kreipia žvilgsnį ir į mus, mūsų gyvenimus.

Jėzus išvaro prekiautojus, nes tikėjimas tapo prekybos objektu. Gudrieji tikėjimą Dievu naudoja, kad pasipelnytų, pamaldieji – kad įtikytų Dievui: „Aš Tau aukoju maldas, Tu man suteiki malonę“; „Aš Tau aukoju aukas, Tu mane nuneši į Dangų“.

Dievas nebereikalauja aukų iš mūsų, bet pats aukojasi už mus; Jis nieko neprašo, bet viską duoda! Jėzus gerbia mus kaip Dievo sukurtas šventoves, piktinasi, net verkia dėl mūsų susinaikinimo. Jis mus vadina „Tėvo namais“, ir šaukia: „Sunaikinkite šią šventyklą, ir aš per tris dienas ją atstatysiu“.

Dievo šventykla esame mes, žmogaus kūnas. Visa kita yra tik papuošalas. Šventa Dievo šventykla yra žmogus, prieš kurį turėtume „nusiauti batus“, kaip Mozė prieš deganti krūmą, „nes tai šventa žemė“, Dievo buveinė. Kada nors ir iš mūsų didingų šventyklų (pastatų) neliks akmens ant akmens, bet mes (žmonės) amžinai liksime Dievo namais. Kiekviename mumyse yra Dievo prisilietimas ir Jo rūpestis.

Šiandien Jėzus rūpinasi ne šventyklų saugotojais ar pastatais, bet mumis, žmonėmis, norėdamas mus matyti tokius, kokius Kūrėjas yra kuriantis, statantis kaip šventoves.

Šventumas kasdienybėje

Toks šuoelis yra įmanomas tik tikėjimu. Jei pamėginsime racionaliai suprasti Sūnaus reikalavimą būti tobuliems kaip Dievas, iškart pamatysime, kad to neįmanoma padaryti: nuodėmingam ir silpnam žmogui tai nepasiekiamo. Kiekvienas mąstantis žmogus gali suprasti, kad to, kas reikalaujama Biblijoje, įvykdyti negalime. Tai gal Dievas vedžioja mus už nosies? Gal Jis prašo neįmanomų dalykų? Atsakymas, regis, yra toks: Dievas negali meluoti, jeigu Jis prašo, vadinasi, yra įmanoma, nors mūsų protui tai lieka nesuprantama, o mūsų jėgoms – neįmanoma. Viešpats prašo nemėginti visko suprasti patiems, bet pasitikėti Juo ir leisti Jam veikti mumyse. Nė vienas tikintis žmogus negali pamatyti, suprasti ir teigti savo šventumo, tačiau lygiai taip pat nė vienas negali teigti, kad Dievas negalėtų jame įgyvendinti savo paties Žodžio. Tad turime tiesiog pasikliauti, kad Dievas žino, ką sako ir kaip tai įgyvendinti.

Žmogus žino tik tai, kad iš jo reikalaujama būti šventu, bet kas yra tas šventumas ir kaip jis pasiekiamas – suprantama tik Dievas. Tikintis žmogus savo gyvenimo dežiu pasirenka reikalavimą: „Būkite šventi! Būkite tobuli!“ Bet jis niekada negalės manyti, kad tai jau įvykdyta. „Būkite šventi“ nėra koks nors antraeilis patarimas, tai – Dievo reikalavimas mums.

Tikėjime žmogus turi pavesti savo gyvenimą tiesai, kurią jis priima iš Dievo, tiesai, kuri skelbiasi esanti pasirengusi tarnauti. Todėl šventumo šaknis yra paklusnumas. Tikėjimo paklusnumas, kuris iš tikrųjų yra absoliučiai aklas, nes savo gilumoje žino, kad vien žmogiškomis jėgomis čia nėra ko pamatyti, nėra ko svarstyti, nėra ko suprasti ir kontempliuoti. Vis dėlto tai nėra absurdiškas ar desperatiškas tikėjimas, kuris slapta žino daugiau už Dievą, bet nuolankus ir atviras tikėjimas, paliekantis kuo daugiau erdvės tapsmo vilčiai. Tai panašu į Viešpaties stebuklus: nuo gimimo esu paralyžiutas, bet Viešpats man sako: „Kelkis!“ (Jn 5, 8). Ir aš atsikelsiu.

Ne todėl, kad savo protu ką nors čia suprantu, bet tiesiog todėl, kad taip liepia Dievas, kad aš gana tiesmukai Juo pasitikiu ir nesvarstau, kiek pajėgsiu tai pasiekti, ar pakankamai didelis mano tikėjimas, o gal per mažas... Viešpats suteikia Tikėjimo dovaną per man siunčiamą ir mano tvirtai priimamą įsakymą.

Jėga pakilti glūdi tikėjime žodžiu „Kelkis“. Viskas, ką žymi kėlimosi veiksmas ir kas su juo susiję, glūdi šiame žodyje. Aš atsikelsiu ne tam, kad žengčiau du žingsnius ir sustočiau trečiame arba kad leisčiau sau vėl parkristi. Atsikelti reiškia mokėti vaikščioti ir šio mokėjimo neprarasti. Tai netgi neatima mano jėgų, nes aš tiesiog paklūstu reikalavimui, kurio įgyvendinimą turi palaikyti pats Dievas.

Todėl aš kelsiuosi šiandien, kelsiuosi rytoj ir kiekvieną kartą, kai Dievas to reikalaus. Juk Jis pats yra visų tų gyvenimiškų situacijų, kuriose manęs prašo keltis ir stovėti, kūrėjas. Štai kaip kasdienybėje mus pasiekia Dievo žodis, štai kaip jis veikia joje: lygiai taip pat, kaip aprašyta Evangelijose, kaip papasakota Jėzaus stebukuose. Jis sako „kelkis“, ir žmogus keliasi. Taip buvo anuomet, taip yra ir šiandien. Dievo žodis pats savyje turi gyvybę ir jėgą. Ši jėga apsigyvena žmoguje kaskart, kai jis priima Dievo Žodį tam, kad jam tarnautų, pats atsisakydamas vertinti, kiek jam tai įveikiama ar neįveikiama. Žodis išlieka absoliutus, o jam tarnaujantis neturi jokios teisės šio Žodžio reliatyvizuoti.

Būtent reliatyvizacijoje glūdi netikėjimo pradžia ar bent jau mažadvasiškumas, kuris Viešpaties reikalavimą laiko perdėtu ir neįgyvendinamu. Faktas, kad esu netobulas ir netgi nuodėmingas, čia nėra reikšmingas. Tai ne priežastis tam, kad Žodis prarastų savo absoliutų charakterį. Jis nesilpnėja, jis išlieka absoliučiai gyvas ir absoliutus. Netikėjime glūdinantis nenoras negali atimti Jo jėgos. Iš tikinčiojo reikalaujama tik vieno: patikėti savo gyvenimą Dievo Žodžiui ir taip leisti, kad šiame žodyje slypinti jėga pasireikštų žmogaus gyvenime. ➡

Kadangi visą dieną galime niūniuoti melodiją, galėtume pabandyti daryti tą patį su Viešpaties Žodžiu. Taip daug intensyviau mus lydėtų Jo šventumas, juolab kad šventumas yra neišmatuojamai galingesnis už melodiją. Net ir gražiausia melodija greitai atsibosta, pasidaro banali ir ilgai neišgyvena. Viešpaties žodis niekada nepraranda naujumo gaivos, nes sklinda iš

Ateinantis sekmadienis – Vargstančiųjų diena

Popiežiaus Pranciškaus iniciatyva, ateinantį sekmadienį, spalio 16 d., bus minima Pasaulinė vargstančiųjų diena. Mums, krikščionims, vis ir vis reikia prisiminti (sau priminti), kad turime rūpintis ir kitais žmonėmis. Ne tik žodžiais, bet konkrečiais, realiai darbais, – ir paskui įprasti taip gyventi.

Turėsime galimybę vėl iš naujo susimąstyti apie savo poelgius sunkiau gyvenančių žmonių atžvilgiu. Galbūt tai bus sekmadienis, kuomet insime ir pasiryšime būti jiems geranoriškesni. Gaila, bet dažniausiai jų net nenorime pastebėti...

Ateinantį sekmadienį savo aukas skirsime remdami Lietuvos "Carito" veiklą.

DOSNUMO KREPŠELIO akcija!

Atnaujiname mūsų gerumo akciją su *Dosnumo krepšeliu*. Ačiū tiems, kurie jau dalinatės savu gerumu su kitais, kuriems reikalinga parama. Bažnytinė organizacija "Caritas" mus vis kviečia į šią gerumo akciją.

Bažnyčiose rasime tam ir popierinių *Dosnumo krepšelių*.

Juos paimkite ir pasinaudokite paruošdami ilgesniam naudojimui tinkamais maisto produktais ar kitais kasdienio naudojimo reikmenimis, ir tokią savą dovaną krepšeli padovanokite tam ar tiems, kuriems norite ir jaučiate, kad tam žmogui ar žmonėms tai reikalinga.

Jei nežinote kam tokią dovaną padaryti, tuomet atneškite šį *Dosnumo krepšelį* bažnyčiai, ar paduokite klebonui, kuris perduos žmogui ar žmonėms, kuriems Jūsų dovanos tikrai reikia.

Spalio mėn. šventė Krikštą

Viršūžiglio Bažnyčioje:

1. Lukas Aleksa, gyvenantis Anglijoje,

Spalio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Jonas Vaičiukynas, 66 metų, gyvenęs Kaune.

2. Vytautas Atkočiūnas, 75 metų, gyvenęs Vaišvydavoje.

3. Kazė Megelinskienė.

4. Rimvyda Rulevičienė, 72 metų, gyvenusi Vaišvydavos globos namuose.

5. Gediminas Tamulis, 60 metų, gyvenęs Gervėnupyje.

Viršūžiglio Bažnyčioje:

1. Aleksandras Jaras, 75. gyvenęs Kaune.

2. Kazimieras Patriubavičius, 69 metų, gyvenęs Arlaviškėse.

paties Dievo lūpų. Mes galime Jį priimti: visada naują, reiklų, gaivų ir mums artimą. Galime Jį priimti su visu Jo nesuprantamumu! Šis Dievo Žodžio nesuprantamumas niekaip netrukdo mums Jo priimti, nes kas gi galėtų suvokti Tėvo tobulumą?! Tik Sūnus ir Dvasia Jį pažįsta. Ir vis dėlto mes turime save Jam atiduoti, jo nereliatyvizuodami ir su savimi nelygindami.

Jei mėgintume išmatuoti Tėvo šventumą mums suprantamais vertinimo kriterijais, jei mėgintume nupiešti Jo paveikslą, tai tiesiog bandytume apibendrinti visas pasaulio vertybes ir tobulumą. Sakytume: „Štai toks yra Tėvas“, o tada atsikusę pridurtume: „Deja, jis vis tiek didesnis“. Taip svarstydami apie Dievą rizikuotume vėl ir vėl nuvertinti Jo tobulumą.

Žmogaus pažinimas ribotas, jis kalba apie Dievą jam pažįstamomis sąvokomis, bando pritaikyti Dievui savybes, kurias yra pastebėjęs kūrinijoje. Tačiau visa tai labai toli nuo Dievo. Taip svarstant itin lengva su Dievu tiesiog prasilenkti, nes Jis absoliutus ir dieviškas. Todėl šventumui siekis nėra dorybingų veiksmų apskaičiavimas ir ne pastangos padaryti daugiau ar mažiau veiksmų. Tai – ne mažų ar net labai mažų dorybių pasiekimas, tai nėra ir Jėzaus reikalavimų vykdymas palaipsniui, po truputį. Taip darydami mes užfikrintai pasiektume tik vieną dalyką: savo gyvenime nužudytume Kūrėją, tikrą Dievą, – tokį, koks Jis yra.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršūžiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.